

troer ikke, at Schweiges Brigadecommandeurer føle sig som i mindste Maade staaende tilbage, fordi de optræde med en mindre Charge. Det anførte Moment var efter min Mening det vigtigste med Hensyn til den nævnte Indrømmelse, som jeg stadigt har været imod, fordi det har været mig bekendt fra andre Forhold, at saasnart en Mand's Charge forhøies, følger der ikke sjældent dermed Krav paa en forøget Indtægt. Man maa leve i Overeensstemmelse med sin Stilling, hedder det, og deraf følger da, at Indtægterne maae forhøies. Det var i sin Tid den vigtigste Grund, som jeg havde til bestandig at modsætte mig denne Forhøielse af Charge. Den ærede Krigsminister yttrede, at de Vedkommende kunde være tilbøielige til at tilfidesætte andre Hensyn, naar de fik en mindre Indtægt, og at det Dvarteer, som de valgte, da ikke altid vilde blive det strategiske Punkt. Dette kan jeg imidlertid ikke erkjende. Jeg kan ikke indsee, at her egentlig kan være Tale om et strategisk Punkt ved denne Leilighed. En Brigadegeneral kan ikke forlægge sit Dvarteer hen til et ikke strategisk Punkt; det vilde være en altfor stor Forandring, han saaledes vilde tillade sig, og jeg kan ikke tænke mig, at der skulde være nogen Divisionair, som ikke siebliskelig vilde befale ham at vælge sit Dvarteer der, hvor han naturligt hørte hjemme. Denne Bemærkning vilde ialfald mere angaae et taktisk end strategisk Hensyn. Et strategisk Hensyn troer jeg aldrig kan gjøres gjældende. — Med Hensyn til, hvad den ærede Krigsminister yttrede om Dagpenge, maa jeg fastholde min Anskuelse. Jeg troer ikke, at det egentlig med Sandhed eller med Rette kan siges, at det i saa Henseende stillede Forslag tyder paa en Mangel paa Tillid; thi dersom dette var Tilfældet, vilde jo enhver Nægtelse af et Beløb kunne betragtes som Mangel paa Tillid ligeoverfor dem, der havde forlangt det. Det vilde jo aldrig kunne nægtes nogenstomhelst Myndighed eller nogen Minister at ned sætte et vist Beløb; dette maatte jo en Minister kunne gjøre, naar det

var hans Anskuelse, at det, der var tilstaaet den Paagjældende, ikke behøvedes. En anden Sag er det derimod, saasnart der er Tale om Forhøielse af det Givne. I den Henseende vilde det være en besynderlig Forudsætning, en besynderlig Mening, naar man vilde sige, at det skulde tyde paa Mangel paa Tillid, saasnart det forlangte Beløb ikke blev givet. Jeg kan ikke finde, at der er nogen Consequents, som fører til, at den ærede Minister, fordi han har Lov til at ned sætte et Beløb f. Ex. med Hensyn til Dagpenge, ogsaa skulde være berettiget til at forhøie det. — Hvad angaaer § 19, hvor det i sidste Stykke bestemmes, at Krigsministeren bemyndiges til at afgjøre alle i Anledning af Lovens Anvendelse opstaaende Spørgsmaal, og at saaledes Fortolkningen af Loven ei skal kunne gjøres til Gjenstand for Nettergang, da kunde det jo synes, at den Afstemning, der fandt Sted forleden Dag med Hensyn til Fortolkningsspørgsmaalet, med Nødvendighed maatte føre til, at man her maatte stemme paa samme Maade. Jeg troer imidlertid, at der er nogen Forfjæl; thi som den ærede Krigsminister allerede hentydede til, her er kun Tale om mindre Summer og kortere Tidsfrister, og derfor troer jeg, at man ikke kan gjøre nogen Sammenligning med den Afstemning, der fandt Sted forleden. Den ærede Krigsminister har ganske vist ikke anstillet en saadan; men jeg mener, at det heller ikke godt lader sig gjøre. Det er jo her den samme Foresatte, der stedse har med de samme Urdergivne at gjøre, og der vil derfor vanskeligt eller ialfald kun sjældnere kunne komme en Conflict med Andre. Det kan vel skee, men dog mindre hyppigt, og deraf følger, efter min Anskuelse, med Nødvendighed, at det ikke er sandsynligt, at der vil opstaa Processer. I det det er min Grundfætning, at man overalt, hvor det lader sig gjøre, bør overlade Afgjørelsen af slige Sager til Domstolene, troer jeg, at denne Betragtning her kan skee fuldkommen Fyldest, samtids med, at Sagen selv, som der er Tale om, ikke lider Noget med Hensyn til en hurtigere